

Körmendi Járásbíróság

9900 Körmend
Szabadság tér 4.

útján

Magyarország Alkotmánybírósága

1015 Budapest
Donáti utca 35-45.

Az irat elektronikus
íratról készített másolat.

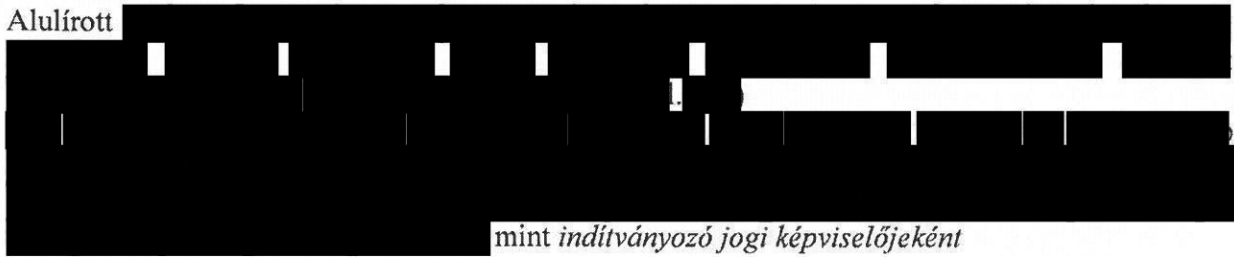
KÖRMENDI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Érkezett:	
2020 FEBR 14.	
Példány:	Mell.:db
Az ügyirat száma: 1802-Kr.vh. 112/2019/17	

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 0 4 8 2 - 0 / 2020	
Érkezett: 2020 FEBR 25.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 db	<i>[Handwritten signature]</i>

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

mint indítványozó jogi képviselőjeként

az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján és a 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Körmendi Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5.** számú és a **Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I.** számú bírói döntésének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Vht. 4. §-ának**, továbbá a **35/2015. (XI. 10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdésének** esetében a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását az Abtv. 46. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének c) pontja

alapján (a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos), és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Az alkotmányjogi panasz benyújtására az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés c) és d) pontja ad lehetőséget.

Alaptörvény 24. cikk

„(2) Az Alkotmánybíróság

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;”

„(3) Az Alkotmánybíróság

a) a (2) bekezdés b), c) és e) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.”

Beadványunk az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény következőiben idézett szakaszain alapul:

Abtv. 26. §

„(1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

Abtv. 27. §

„(1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(2) Jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet,

a) aki (amely) a bíróság eljárásában fél volt,

b) akire (amelyre) a döntés rendelkezést tartalmaz, vagy

c) akinek (amelynek) jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed.”

Abtv. 28. §

„(1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26. § alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja.”

Abtv. 41. §

„(1) Ha az Alkotmánybíróság a 24. § vagy a 25-26. § szerinti eljárásában a hatályos jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét megállapítja, a jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést teljesen vagy részben megsemmisíti.”

Abtv. 43. §

„(1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

(4) Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is.”

Abtv. 46. §

„(1) Ha az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását állapítja meg, a mulasztást elkövető szervet - határidő megjelölésével - felhívja feladatának teljesítésére.

(2) A jogalkotói feladat elmulasztásának minősül, ha

a) nemzetközi szerződésből származó jogalkotói feladat elmulasztása valósul meg,

b) kifejezett jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladat ellenére nem került sor a jogszabály megalkotására, vagy

c) a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos.

(3) Az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában határozattal megállapíthatja azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő, és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált, illetve a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie.”

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

I.1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az

[REDACTED] számon kezdte meg. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal az adótartozás döntő többségének elévülésére tekintettel az adós résztulajdonát képező [REDACTED]

[REDACTED] feloldotta a foglalás alól, annak ellenére, hogy az adósnak 99.205.- Ft tőketartozása még fennállt. A foglalás feloldásakor azonban a végrehajtó költségei nem kerültek kiegyenlítésre. A NAV kérte az ingatlan

feloldása ellenére a végrehajtási eljárás folytatását. Az ügyet később [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó állandó helyetteseként kinevezett, az indítványozó mint önálló bírósági végrehajtó vette át. Az indítványozó végrehajtó számos végrehajtási cselekményt foganatosított.

A foglalás alól feloldott ingatlan az adós egyetlen értéket képviselő vagyontárgya volt, amelyet az indítványozó végrehajtó a NAV általi foglalás feloldását követően, más bírósági végrehajtási ügyekben 2018. december 23. napján tűzte ki árverésre, majd 2019. március 11. napján kelt árverési jegyzőkönyv szerint értékesítette. Az adótartozással kapcsolatos végrehajtási költségek fedezetét az adós ezen ingatlana jelentette volna, azonban foglalás hiányában ebből a végrehajtási költségeket kiegyenlíteni nem lehetett.

Az indítványozó észlelvén azt, hogy Vht. 4. § szerinti közös vagyonfoglalás ténye már nem áll fenn, az 59. számú jegyzőkönyvvel (2019. március 11.) az eljárás szünetelését állapította meg, és 60. sorszám alatt díjjegyzéket (2019. március 11.) állított ki, melyben felhívta a végrehajtást kérőt a végrehajtási költségek kiegyenlítésére.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Vas Megyei Adó-és Vámigazgatósága (9700 Szombathely, Szily János utca 30.) az indítványozó önálló bírósági végrehajtó 0144.V.1711/2010/60. számon hozott intézkedése (Díjjegyzék) ellen 2019. április 02. napján kelt beadványában végrehajtási kifogást nyújtott be. A végrehajtási kifogás nem érintette az 59. számú szünetelési jegyzőkönyvet.

A **Körmendi Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5.** számú végzésével az indítványozó végrehajtó 0144.V.1711/2010/60. számon hozott intézkedését megsemmisítette (a bíróság szerint a végrehajtási kérő a végrehajtási költségek megfizetésére nem kötelezhető), egyben kötelezte a végrehajtót a munkadíja 20%-ának megfelelő összeg megfizetésére (mivel a jogszabálysértést lényegesnek találta).

A végrehajtó fellebbezett, a **Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I.** számú végzésével a járásbíróság végzését helybenhagyta. Sem az I. fokú, sem a II. fokú döntés nem rendelkezik arról, hogy jelen esetben mi a módja a végrehajtási költségek kiegyenlítésének.

I.2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeket már kimerítette, hiszen a Körmendi Járásbíróság tájékoztatta az indítványozót, hogy a végzés elleni fellebbezési jog a Vht. 218. § (1) bekezdésén alapul.

Vht. 218. §

„(1) A bíróságnak a végrehajtás foganatosítása során hozott végzése ellen fellebbezésnek van helye.

(2) Ha a bíróság helyt adott a végrehajtási kifogásnak, az erről szóló végzés ellen a végrehajtó is fellebbezhet, feltéve, hogy a végzésben a bíróság

a) a végrehajtó intézkedésének megsemmisítéséről döntött, vagy

b) a végrehajtó által előterjesztett díjjegyzéket vagy a végrehajtási költségek tekintetében a felosztási tervet módosította, illetve a 217/B. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezményt alkalmazta.”

Az indítványozó a törvényben biztosított fellebbezési jogának megfelelően a törvényes határidőn belül fellebbezett a Szombathelyi Törvényszékhez. A Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú végzésével a járásbíróság végzését helybenhagyta, egyben tájékoztatta az indítványozót, hogy a végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Az indítványozó nyilatkozik, hogy az ügyben felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt nincs folyamatban, továbbá perújítást nem kezdeményeztek az ügyben.

A másodfokú jogerős végzés ellen a felülvizsgálati kérelem a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényre és a Vht. 214. §-ára tekintettel a törvényben egyébként is kizárt (további hivatkozás: BH 1996.6.322: A végrehajtó intézkedését sérelmező végrehajtási kifogás tárgyában hozott jogerős másodfokú végzés ellen nincs helye felülvizsgálati kérelemnek).

I.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló, Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú jogerős végzését a bíróság postai úton küldte meg az indítványozó részére, aki azt 2019. december 16. napján átvette. Az indítványozó nyilatkozik, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtása alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

Abtv. 30. §

„(1) Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.”

I.4. Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az alkotmányjogi panaszban támadott, **Körmen di Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5.** számú és a **Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I.** számú bírói döntése az alkotmányjogi panaszt benyújtó indítványozó jogait és érdekeit érinti.

Az ügyben az indítványozó intézkedése ellen beterjesztett végrehajtási kifogás alapján az indítványozó végrehajtó intézkedését semmisítette meg a bíróság, továbbá a Vht. 217/B. § szerinti pénzösszeg megfizetésére kötelezte. A törvény a végrehajtási kifogás ügyében hozott elsőfokú döntés ellen a végrehajtó számára csak és kizárólag a korábban idézett Vht. 218. § (2) bekezdésének a) és b) pontjában fennálló esetekben biztosít fellebbezési jogot. Jelen esetben mind az a) pontban (a bíróság a végrehajtó intézkedésének megsemmisítéséről döntött), mind pedig a b) pontban (a bíróság a végrehajtó által előterjesztett díjjegyzéket vagy a végrehajtási költségek tekintetében a felosztási tervet módosította, illetve a 217/B. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezményt alkalmazta) részletezett eset fennáll. A törvény által biztosított fellebbezési jog alapján az indítványozó végrehajtói iroda nyújtott be fellebbezést.

Az indítványozó érintettségét támasztja alá továbbá az is, hogy a másodfokú jogerős döntés az indítványozó végrehajtói iroda munkadíját vonta el.

Az indítványozó az Abtv. 27. § (2) bekezdésének a) pontja – a bíróság eljárásában fellebbező fél volt –, b) pontja – a döntés az indítványozó díjjegyzékének megsemmisítésére és munkadíjára vonatkozó rendelkezést tartalmaz –, és c) pontja – az indítványozó intézkedését a döntés jogszerűtlennek minősítette – szerint érintettnek minősül.

I.5. Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi kérdés

Alaptörvény XXVIII. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Körmentdi Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. számú és a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú bírói döntése az Alaptörvény XXVIII. cikkében rögzített, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sérti, mivel az ügyben illetékességgel nem rendelkező bíróság hozott érdemi döntést.

Alaptörvény XIII. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

Alaptörvény M) cikk:

„(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.”

Alaptörvény XXVIII. cikk:

„(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Jelen konkrét esetben több tényező, így

- jogszabályi hiányosság a Vht. 4. §-ában és 35/2015. (XI.10.) 1. § (5) bekezdésében,

- a NAV ingatlanfoglalás feloldásával szembeni, végrehajtó részére biztosított jogorvoslati lehetőség hiánya,

- illetve a bírói döntések jogszabály-alkalmazása

együttesen vezettek ahhoz, hogy a végrehajtói iroda a munkadíjához, készkiadásaihoz nem jutott hozzá, azt nem követelheti sem az adóstól, sem a végrehajtást kérőtől; továbbá a bíróság a végrehajtói irodát a számára soha meg nem fizetett, nem is előlegezett munkadíjának 20%-ának megfelelő összeg megfizetésére kötelezte. Ily módon az indítványozó tulajdonhoz való joga sérült munkadíját és pénztulajdonát illetően, továbbá sérült a végrehajtónak a jogorvoslathoz való joga.

Sérült az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való joga abban is, hogy a másodfokú bíróság az eljárás folytatására kötelezte annak ellenére, hogy a végrehajtónak nincsen hatásköre az eljárás folytatására.

I.6. Annak bemutatása, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés az ügy érdemében hozott döntés

Az Abtv. 27. §-a szerint alkotmányjogi panaszt csak az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen lehet előterjeszteni.

Az Alkotmánybíróság 3268/2014. (XI. 4.) AB végzésében úgy ítélte meg, hogy a szüneteléssel ügyviteli szempontból befejezett végrehajtási eljárás díjvonzatának törvényességét vizsgáló döntés alkotmányjogi panasszal támadható {3268/2014. (XI. 4.) AB végzés, Indokolás [5]}.

Az Alkotmánybíróság a 3017/2017. (II.8.) AB végzés [9] bekezdésében rögzítette, hogy „az indítványozó a végrehajtási eljárás ügyviteli befejezéséhez kapcsolódó díjigény törvényességét vizsgáló bírói döntést támadott, azt az Alkotmánybíróság jelen ügyben is olyan döntésnek tekintette, amely alkotmányjogi panasszal támadható.”

Jelen alkotmányjogi panasz az indítványozó végrehajtó 0144.V.1711/2010/60. számon hozott, a végrehajtási eljárás ügyviteli befejezéséhez kapcsolódó díjjegyzéke törvényességét vizsgáló bírói döntésre irányul, így az a fentiek értelmében a a Szombathelyi Törvényszék másodfokú döntése az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti, az ügy érdemében hozott döntésnek minősül.

Továbbá, a döntés érdemi döntésnek minősül azért is, mert a Szombathelyi Törvényszék az indítványozó munkadíjának 20%-os mértékű elvonásáról (tulajdonhoz való jog megsértése) jogerősen és végrehajtható módon határozott.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indoklása

II.1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény XIII. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.
(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

Alaptörvény XXIV. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Alaptörvény XXVIII. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

II.2. A megsemmisíteni kért jogszabály és bírói döntés alaptörvény-ellenességének indoklása

II.2.1. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme azáltal, hogy az ügyben illetékességgel nem rendelkező bíróság járt el

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Körmendi Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. számú végzését, továbbá a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú végzését az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző volta miatt megsemmisíteni szíveskedjen, mivel az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelme következett be.

Az Alaptörvény XXVIII. cikke szerint:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Magyarországon polgári jogi jogvitákban a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp) 1. §-a a Pp.-t rendeli alkalmazni a bíróság eljárására, ha jogszabály biztosítja a bírói utat és törvény nem rendeli eltérő szabályok alkalmazását.

Pp. 1. § [A törvény hatálya]

„(1) E törvényt kell alkalmazni a bíróság eljárására, ha jogszabály biztosítja a bírói utat és törvény nem rendeli eltérő szabályok alkalmazását.”

Ennek következményeként a polgári jogi jogvitákban a magyar bíróságok hoznak döntést, amennyiben erre joghatósággal rendelkeznek. A hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság jár el.

A bíróság hatáskörét a Pp. 20. §-a határozza meg.

Pp. 20. § [A bíróságok hatásköre]

„(1) A törvényszék hatáskörébe tartoznak mindazok a perek, amelyek elbírálását törvény nem utalja a járásbíróság hatáskörébe.

(2) A közigazgatási és munkaügyi bíróság hatáskörébe tartoznak az e törvény hatálya alá tartozó perek közül a munkaügyi perek.

(3) A járásbíróság hatáskörébe tartoznak:

a) azok a vagyoni jogi perek, amelyek tárgyának értéke a harmincmillió forintot nem haladja meg vagy amelyekben a vagyoni jogon alapuló igény értéke nem meghatározható, kivéve

aa) a szerzői jogi, a szomszédos jogi és az iparjogvédelmi perek,

ab) a közhatalom gyakorlásával kapcsolatos kártérítés, illetve sérelemdíj megfizetése iránt indított perek,

ac) a közérdekből indított perek,

ad) a jogi személyek alapításával és törvényes működésével kapcsolatos perek,

ae) a jogi személyek és tagjaik, volt tagjaik közötti, illetve a tagok, volt tagok egymás közötti, a tagsági jogviszonyon alapuló perek,

b) a személyi állapotot érintő perek,

c) a végrehajtási perek.

(4) Ha valamelyik pertársra vagy kereseti kérelem elbírálására a törvényszéknek van hatásköre, a per a törvényszék hatáskörébe tartozik, feltéve, hogy a pertársaság vagy a keresethalmazat törvény által megengedett.”

A bíróság a hatáskörének hiányát hivatalból veszi figyelembe. (Pp. 24. § (1) bekezdés).

A bíróság általános illetékességét a Pp. 25. §-a határozza meg.

Pp. 25. § [Általános illetékesség]

„(1) Az a bíróság, amelynek területén az alperes lakik, mindazokban a perekben illetékes, amelyekre más bíróság kizárólagos illetékessége megállapítva nincs.

(2) Belföldi lakóhely hiányában az illetékesség az alperes belföldi tartózkodási helyéhez igazodik; ha az alperes tartózkodási helye ismeretlen vagy külföldön van, az utolsó belföldi lakóhely az irányadó, ha pedig ez nem állapítható meg, vagy az alperesnek belföldön lakóhelye nem is volt, az illetékességet a felperes belföldi lakóhelye, ennek hiányában a felperes belföldi tartózkodási helye, ha a felperes nem természetes személy, a felperes belföldi székhelye alapozza meg.

(3) Ha az alperes munkahelye nem azonos a lakóhelyével, a bíróság az alperesnek legközelebb az írásbeli ellenkérelmében előadott kérelmére a pert a munkahely bíróságához teszi át tárgyalás és elbírálás végett.

(4) A nem természetes személyek elleni perekben az általános illetékességet a nem természetes személy székhelye mellett az a hely is megalapozza, ahol a jogvitában érintett ügyben eljáró, képviselőre hivatott szerv, illetve szervezeti egység a működését kifejti. Székhelynek - kétség esetén - az ügyintézés helyét kell tekinteni. Ha a nem természetes személy székhelye Budapesten van, működési köre azonban Pest megye területére terjed ki, a Pest megye területére illetékes bíróság jár el.

(5) Ha a nem természetes személynek belföldön nincs székhelye, belföldi nem természetes személy felperes által indított perben az illetékességet a felperes székhelye - vagy a (4) bekezdés alkalmazásával, működési helye - alapítja meg. Ha a felperes belföldi természetes személy, a bíróság illetékességét a felperes lakóhelye, illetve ennek hiányában a tartózkodási helye is megalapítja.”

A bíróság az illetékességének hiányát hivatalból veszi figyelembe (Pp. 30. § (2) bekezdés).

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 9. §-a azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket eltérően nem szabályoz, a Pp. szabályait rendeli alkalmazni.

Vht. 9. §

„Azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket e törvény eltérően nem szabályoz, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait a nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel és a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló törvénynek a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni.”

A Vht. azonban a végrehajtási kifogás előterjesztését eltérően szabályozza, következésképpen a Pp. 1. § (1) bekezdésének figyelembevételével is a végrehajtási kifogás előterjesztésével kapcsolatban a Vht. rendelkezéseit kell figyelembe venni. A Vht. a végrehajtási kifogás előterjesztéséről a következőképpen rendelkezik:

Vht. 217. §

„(1) A végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása (a továbbiakban együtt: intézkedése) ellen a fél vagy más érdekelt végrehajtási kifogást (a továbbiakban: kifogás) terjeszthet elő a végrehajtást foganatosító bírósághoz. E § alkalmazásában a végrehajtási eljárás szabályainak lényeges megsértése az olyan jogszabálysértés, amelynek a végrehajtási eljárás lefolytatására érdemi kihatása volt.

(2) A kifogást a végrehajtó intézkedésétől számított 15 napon belül kell benyújtani a végrehajtónál, aki azt - a kifogásolt intézkedésre vonatkozó iratok másolatával együtt - 3 munkanapon belül továbbítja a végrehajtást foganatosító bíróságnak. Ha az intézkedés később jutott a kifogást előterjesztő tudomására, vagy a kifogás előterjesztésében a végrehajtó intézkedésétől számított 15 napon túl is akadályozva volt, a végrehajtási kifogás előterjesztésének határidejét a tudomásszerzéstől, illetőleg az akadály megszűnésétől kell számítani, amennyiben a kifogást előterjesztő a későbbi tudomásszerzés vagy az akadályoztatás tényét kellően igazolja. A végrehajtó intézkedésétől számított 3 hónap eltelte után nem lehet kifogást előterjeszteni; e határidő elmulasztása miatt nincs helye igazolásnak.

(3) A kifogásra a Pp. perindításra vonatkozó rendelkezései közül az áttételre, a visszautasításra és az elutasításra, valamint a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások fenntartására vonatkozó rendelkezések megfelelően irányadók. A bíróság a kifogást nyomban, de legkésőbb a beérkezését követő 8 munkanapon belül megvizsgálja annak megállapítása érdekében, hogy nem kell-e azt hiánypótlásra visszaadni, nincs-e helye az áttételnek vagy visszautasításának, és a szükséges intézkedéseket megteszi.”

A végrehajtási kifogást tehát a Vht. 217. §-a alapján végrehajtást foganatosító bíróság bírálja el. A Vht. 225. § (6) bekezdése definiálja a végrehajtást foganatosító bíróságot.

Vht. 225. §

„(6) A végrehajtást elrendelő bíróságnak azt a bíróságot kell tekinteni, amely a végrehajtható okirat kiállítására jogosult. Végrehajtást foganatosító bíróságnak - ha e törvény másként nem rendelkezik - azt a bíróságot kell tekinteni, amely mellé az eljáró önálló bírósági végrehajtót kinevezték.”

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Vas Megyei Adó-és Vámigazgatósága végrehajtást kérő végrehajtási kifogást nyújtott be az indítványozó 0144.V.1711/2010/60. számú díjjegyzékével szemben [REDACTED] végrehajtási ügyében. A végrehajtási kifogást a Körmenői Járásbíróság Végrehajtói Iroda 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. számú végzésével bírálta el, majd az indítványozó fellebbezése nyomán a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú végzésével hagyta helyben a járásbíróság végzését.

A Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Igazságügyért Felelős Államtitkára XX-ISZFO/3204/9/2011. számú iratával [REDACTED] A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 232. §-ának (1) bekezdése alapján kinevezte 2011. december 01. napjától a [REDACTED] önálló bírósági végrehajtónak 2011. november 30. napján.

A Magyar Bírósági Végrehajtói Kar TNY.623/2017/4. szám alatt A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 243. § (1) és (4) bekezdése alapján [REDACTED] kinevezett önálló bírósági végrehajtót, a Szombathelyi Járásbíróság mellett működő [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó állandó helyetteseként az okirat kiállításával, határozatlan időre regisztrálta, feltüntette a végrehajtók névjegyzékében, egyidejűleg felhívta a helyettesítési feladatokat ellátására.

Jelen esetben így a törvény hivatkozott rendelkezései alapján a Szombathelyi Járásbíróság minősül foganatosító bíróságnak.

A fentiek alapján jogi álláspontom az, hogy a Körmenyi Járásbíróság nem rendelkezett illetékességgel a Szombathelyi Járásbíróság mellett működő [REDAKTOR] álló bírósági végrehajtó állandó helyetteseként kinevezett [REDAKTOR] álló bírósági végrehajtó végrehajtói irodája által kiállított díjjegyzékkel szemben benyújtott végrehajtási kifogás elbírálására.

A Battonyai Járásbíróság mellé kinevezett végrehajtó végrehajtói irodájának intézkedése, aki a Szombathelyi Járásbíróság mellé kinevezett végrehajtó állandó helyetteseként járt el, semmiképpen sem tartozik a Körmenyi Járásbíróság illetékessége alá.

A Körmenyi Járásbíróság az illetékességének hiányát hivatalból nem vette figyelembe, azt az illetékes bírósághoz áttenni nem rendelte a már idézett Vht. 217. § (3) bekezdése alapján.

A Pp. a következőképpen rendelkezik az áttételről:

Pp. 174. § [Áttétel]

„(1) Ha a keresetlevél alapján megállapítható, hogy a per elbírálása valamely más bíróság hatáskörébe vagy illetékességébe tartozik, a bíróság elrendeli a keresetlevélnek ehhez a bírósághoz történő áttételét. Áttételnek van helye akkor is, ha a jogvita elbírálása közigazgatási perben vagy egyéb közigazgatási bírósági eljárásban eljáró bíróság hatáskörébe tartozik.”

Az indítványozó a fellebbezésében jelezte a Körmenyi Járásbíróság illetékességének a hiányát, azonban a Szombathelyi Törvényszék, mint másodfokú bíróság ennek jelentőséget nem tulajdonított. A másodfokú bíróság jogsértően járt el, érdemi indokolási kötelezettségét megsértette. A Szombathelyi Törvényszék másodfokú döntése mindössze 2 mondatban, jogszabályi hivatkozás nélkül rögzítette azt, hogy a Körmenyi Járásbíróságot tartja foganatosító bíróságnak. Idézem a másodfokú végzés 4. oldalának 10. bekezdését: „A végrehajtási kifogás elbírálása a végrehajtást foganatosító bíróság hatáskörébe tartozik. Miután a végrehajtást foganatosító bíróság a Körmenyi Járásbíróság, a kifogást kizárólag ez a bíróság bírálhatta el.”

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy (...) valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.”

Az illetékességgel nem rendelkező elsőfokú bíróság eljárásának ténye törvénybe ütköző, így álláspontom szerint az I. fokú és II. fokú döntés nem felel meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljárás követelményének. Törvénybe ütköző döntés nem lehet tisztességes, ezért az I. és II. fokú döntés tartalmától függetlenül alaki szempontból az Alaptörvénybe ütköző, Alaptörvény-ellenes. Az I. és II. fokú végzés miatt az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérült.

Álláspontunk szerint az Alaptörvényben említett „törvény által felállított” bíróság fogalma magában foglalja azt is, hogy az ügyet eldöntő bíróságnak az ügy elbírálására hatáskörrel és illetékességgel is rendelkeznie kell – az I. és II. fokú döntés ezért is Alaptörvény-ellenes.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben kifejtett indokok alapján a Körmenyi Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. számú végzését, továbbá a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú végzését az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző volta miatt megsemmisíteni szíveskedjen.

II.2.2. Tulajdonhoz való jog sérelme és a jogorvoslathoz való jog sérelme

II.2.2.1. Tulajdonhoz való jog sérelme azáltal, hogy:

- a készkiadások és a végrehajtói irodát megillető egyéb költségek a ténylegesen elvégzett munka ellenére nem érvényesíthetők a bíróság döntése alapján senkivel szemben,**
- a bíróság döntése a nem érvényesíthető, meg nem fizetett munkadíj összegének 20 %-át elvonta az indítványozótól.**

Az indítványozónak a Vht. 4. § szerinti ügyátadással, a végrehajtható okirat megküldésével eljárási kötelezettsége keletkezett, a végrehajtási eljárást foganatosítania kellett az adóssal szemben.

Azonban a NAV speciális szabályok miatt nem fizetett végrehajtási előleget az eljárás kezdetén (35/2015 (XI.10.) IM rendelet 18. § (3) bekezdése).

Az indítványozó, illetve a korábban eljárt végrehajtói iroda a következő végrehajtási cselekményeket foganatosította az adóssal szemben a Vht. 4. § szerinti ügyátadás óta (2010.09.13.):

- 2010.09.20. Tulajdoni lap lekérése
- 2010.10.26. Megkeresés különíven adó- és értékbizonyítvány megküldése iránt
- 2010.11.18. Ingatlanvégrehajtás esetén az ingatlan becsértékének közlése a felekkel és érdekeltekkel
- 2010.11.18. Zálogjogosult tájékoztatása ingatlanvégrehajtási eljárásba való bekapcsolódás lehetőségéről
- 2010.12.08. Zálogjogosult bekapcsolódás iránti kérelem előterjesztése
- 2011.03.01. Beterjesztés
- 2012.02.16. Ingatlanvégrehajtás esetén az ingatlan becsértékének közlése a felekkel és érdekeltekkel
- 2014.05.07. Ingatlanárverési hirdetés
- 2014.05.21. Ingatlanárverési hirdetés (ismételt első)
- 2015.10.09. Levél – tájékoztatás a végrehajtási eljárás állásáról
- 2018.06.21. Tulajdoni lap lekérése
- 2018.06.28. Felhívás teljesítés bejelentésére
- 2018.09.26. Megkeresés adó- és értékbizonyítvány megküldése iránt
- 2018.09.28. Adó- és értékbizonyítvány
- 2018.10.24. Tulajdoni lap lekérése
- 2018.10.24. Tájékoztatás
- 2018.10.24. Ingatlanvégrehajtás esetén az ingatlan becsértékének közlése
- 2018.11.27. Levél
- 2018.12.23. Hirdetés
- 2019.03.11. Ingatlanárverési jegyzőkönyv
- 2019.03.11. Jegyzőkönyv végrehajtási ügyben (Az eljárás szünetel)
- 2019.03.11. Díjjegyzék

Az indítványozót a bírósági végrehajtási díjszabásról szóló 35/2015 (XI. 10.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése szerint az önálló bírósági végrehajtót a hatáskörébe tartozó végrehajtás foganatosításáért költségátalány, utazási költségátalány, készkiadás, munkadíj, az adós teljesítése esetén ezeken felül behajtási jutalék illeti meg.

Az indítványozónak a NAV által átadott végrehajtási eljárás foganatosításával kapcsolatban végrehajtási költsége merült fel.

A NAV 2019. szeptember 27. napján kelt beadványában elismerte: „Nem vitatjuk annak tényét, hogy a felszámolt költségek valóban felmerültek az ügyben.”

A NAV az adós tulajdonát képező ingatlant feloldotta a foglalás alól, anélkül, hogy e körben a végrehajtó részére járó költségek rendezésre kerültek volna.

Az általános végrehajtási gyakorlat szerint a végrehajtási jog törlésének általános feltétele, hogy a főkövetelés (jelen esetben adótartozás) minden járulékával egyetemben, beleértve az eljáró önálló bírósági végrehajtó végrehajtási költségeit is, kiegyenlítést nyert.

(Megjegyzendő, hogy a mai napig a NAV Vas Megyei Adó- és Vámigazgatósága nyilvántart 6.600.- Ft költséget. Ezen költség járulékos jellegű, és paradox módon pont a végrehajtási jog törléséből fakadó földhivatali eljárási díj.)

A NAV, mint adóvégrehajtó eljárásának következményeként a végrehajtó végrehajtási eljárással felmerült költségeit nem fizette meg sem az adós, sem a végrehajtást kérő.

Ennek indoka egyrészt, hogy a NAV a foglalás alá vont ingatlant feloldotta a foglalás alól a végrehajtási jog törlésével, ezért a Vht. 4. §-a szerinti közös vagyonszétválás megszűnt, másrészt az ingatlan foglalás feloldásával a végrehajtási költségek nem érvényesíthetők az adóssal szemben az ingatlan árverési vételárának felosztásából. Amennyiben ugyanis a NAV a végrehajtási jogot nem törölteti az ingatlanról az önálló bírósági végrehajtó végrehajtási költségeinek kiegyenlítése előtt, úgy az ingatlan árverési vételárának felosztásából a végrehajtási költségek megtérültek volna.

A Vht. 139. § (1) bekezdése szerint a végrehajtó a lefoglalt ingatlan értékesítése iránt a végrehajtást kérő kérelmére intézkedhet, meghatározott feltételekkel. Az indítványozó az ingatlan értékesítése iránt, mivel a NAV adóvégrehajtói minőségében töröltette az adós ingatlanára bejegyzett végrehajtási jogot, a NAV által kezdeményezett végrehajtási eljárás feltüntetése nélkül intézkedett. A NAV által kezdeményezett végrehajtási eljárásban felmerült végrehajtási költségek érvényesítését a NAV adóvégrehajtói minőségben tett végrehajtási cselekménye akadályozta meg, így a díjjegyzékben meghatározott költségek sem az adóssal, sem a végrehajtást kérővel szemben nem érvényesíthetők.

A másodfokú bíróság megsemmisítette az indítványozó díjjegyzékét. A díjjegyzék tartalmazta a végrehajtási költségek, többek között a munkadíj felszámítását. A végrehajtási költségeket, se annak egy részét nem vitásan nem fizette meg sem az adós, sem a végrehajtást kérő, és a jövőben sem fogja megfizetni. A Szombathelyi Törvényszék jogerős végzése a fel sem számított és ki nem egyenlített munkadíj 20%-ának megfelelő összeg megfizetésére kötelezte az indítványozót. (Megjegyzendő, hogy sem az indítványozó, sem az indítványozó előtt eljáró önálló bírósági végrehajtó nem készített sem díjjegyzéket, sem részdíjjegyzéket, amelyből a munkadíj összege megállapítható lenne.)

A Szombathelyi Törvényszék végzésének 5. oldal 4. bekezdése: „Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a jogszabályon alapuló azon munkadíjnak a 20 %-át köteles megfizetni a végrehajtó, amit maga is tévesen számított fel, illetve ami alapján a végrehajtást kérő fizetési kötelezettségét tévesen állapította meg.”

Vht. 217/B. § (1) bekezdés: „Lényegesen jogszabálysértő végrehajtói intézkedés vagy intézkedés elmulasztása esetén az önálló bírósági végrehajtó - a (2) bekezdésben foglalt kivétellel - köteles a

kifogással érintett végrehajtási ügyben járó munkadíja 20%-ának, ugyanazon végrehajtási cselekmény tekintetében ismételt eljárási szabálysértés esetén pedig 50%-ának megfelelő pénzüsszeg megfizetésére a (3) és (4) bekezdésben meghatározottak szerint.”

Álláspontom szerint a Vht. 217/B. § szerinti pénzüsszeg megfizetésének értelme a végrehajtó munkadíjának csökkentése, nem pedig olyan pénzüsszegek elvonása a végrehajtótól, melyet nem fizetett meg sem az adós, sem a végrehajtást kérő.

A másodfokú döntés nem tartalmaz rendelkezést arra vonatkozóan, hogy jelen ügyben milyen módon kellene a végrehajtási költségeket kiegyenlíteni, annak ellenére, hogy a jogszabályok a követelés behajtása során a végrehajtási költségek megtérülésének elsőbbséget biztosítanak, még abban az esetben is, ha az adós nem a végrehajtó által, hanem közvetlenül a végrehajtást kérő felé teljesít.

A fentiekből kifolyólag a Szombathelyi Törvényszék jogerős végzése sérti az indítványozó tulajdonhoz való jogát az Alaptörvény XIII. cikke alapján, lehetlenné teszi számára, hogy a neki járó munkadíj kiegyenlítésre kerüljön, illetve olyan munkadíj 20%-ának megfelelő pénzüsszeg megfizetésére köteles, melyet nem fizetett meg sem az adós, sem a végrehajtást kérő.

Az indítványozó Alaptörvényben rögzített, tulajdonhoz való jogának sérelméhez hozzájárult a Vht. 4. §-ának hiányossága, a 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdésének hiányossága, és az, hogy a végrehajtónak nincs joga az eljárás továbbfolytatására, mely tárgyköröket az alábbiakban részletesen kifejtek.

(Megjegyezni kívánom, hogy maga végrehajtási költség összegének megállapítása is nehézségekbe ütközik a folyamatosan változó végrehajtási ügyérték miatt. A végrehajtási költségek a végrehajtható okirat végrehajtói irodához való érkezésekor rögzülnek. A készkiadás összege a levelezéssel, tulajdoni lap lekérésével és egyéb költségekkel növekedhet, a behajtási jutalék összege a kifizetés napjáig terjedő kamatokkal növekedhet.

Az alkotmányjogi panasszal támadott esetben a Vht. 4. § szerinti átadás napján (2010. szeptember 13.) 1.407.113.- Ft tőke és járuléka kerültek átadásra. A 2013. április 09. napi NAV által írt tájékoztató levél alapján az adótartozás összege 2.658.918.- Ft tőke és járulékaire növekedett. A 2015. szeptember 28. napi NAV tájékoztató szerint az adós hátraléka 2.274.958.- Ft tőke és járulékaire csökkent. A NAV 2017. március 06. napján kelt tájékoztató levele szerint az adós hátraléka 99.205.- Ft-ra csökkent. A NAV legutolsó levelében (2018. november 14.) 6.600.- Ft költség behajtását kérte. A végrehajtási ügyérték a végrehajtási eljárás folyamatban léte alatt folyamatosan változott.) A végrehajtási ügy átadásának időpontjában hatályos 14/1994. (IX. 8.) IM rendelet a végrehajtási ügyérték fogalmát – amely alapján a munkadíj és az ahhoz kapcsolódó költségátalány meghatározására kerül – az alábbiak szerint rögzítette:

„7. § (1) Ha a végrehajtás pénzfizetésre irányul, a munkadíj a végrehajtható okiratban feltüntetett főkövetelést, járulékot és költséget magában foglaló együttes összeghez (a továbbiakban: végrehajtási ügyértékhez) igazodik.”

Azaz a követelés változása a jutalék összegének változásán túl a végrehajtási költségek változására is kihatott.

Az egyes igazságügyi tárgyú miniszteri rendeletek módosításáról szóló 6/2013. (V. 30.) KIM rendelet 2013.06.29-i hatálybalépését követően az ügyérték fogalmát a következőképp határozta meg:

„7. § (1) Ha a végrehajtás pénzfizetésre irányul, a munkadíj a végrehajtható okiratban feltüntetett főkövetelést, járulékot és költséget magában foglaló együttes összeghez (a továbbiakban: végrehajtási ügyértékhez) igazodik. Végrehajtási ügyértékként a végrehajtható okirat végrehajtóhoz történő érkezésének napján fennálló forintban meghatározott összeget kell figyelembe venni, a főköveteléshez társuló járulékok időközbeni változásától függetlenül. Amennyiben a végrehajtható okirat a tartozás összegét más pénznemben (devizában) határozza meg, azt a Magyar Nemzeti Bank aznapi deviza középárfolyamának alapul vételével kell forintra átszámítani.”

A tárgyi ügyben kiállított díjjegyzék napján hatályos, a bírósági végrehajtásról szóló 35/2015. (XI. 10.) IM rendeletben az ügyérték az alábbiak szerint került meghatározásra:

„7. § (1) Ha a végrehajtás pénzfizetésre irányul, a munkadíj a végrehajtható okiratban feltüntetett főkövetelést, járulékot és költséget magában foglaló együttes összeghez (a továbbiakban: végrehajtási ügyérték) igazodik. Végrehajtási ügyértékként a végrehajtható okirat végrehajtóhoz történő érkezésének napján fennálló forintban meghatározott összeget kell figyelembe venni, a főköveteléshez társuló járulékok időközbeni változásától függetlenül. Amennyiben a végrehajtható okirat a tartozás összegét más pénznemben (devizában) határozza meg, azt a Magyar Nemzeti Bank aznapi deviza középárfolyamának alapul vételével kell forintra átszámítani.”

Fent leírtak alapján, 2013.06.29. napját követő jogszabályi változások, önmagában is aggályos, visszaható hatállyal módosították a végrehajtási ügyértéket, mely ügyérték a végrehajtói munkadíj és az ahhoz kapcsolódó költségátalány számítási alapját is képzí.

A NAV követeléseknek specialitása továbbá a folyamatos, nem az Adós teljesítése révén történő változása, amely kérdésessé teszi az ügyérték meghatározását is, ennek következtében a kiszabott, munkadíj 20%-ban meghatározott szankció sem lehet helytálló. Az Adós tartozása ugyanis jelentős részben az újabb adóhátralék bejelentésével keletkezik. Az újabb adóhátralék alapja egy jogerős végrehajtható okirat. Előzőek alapján nyilvánvaló, hogy a követelés változása nem a tőkéhez kapcsolódó járulékok időközbeni változásától függ, így álláspontom alapján a jogi szabályozás e vonatkozásban hiányos, a Bíróság pedig nem alakított ki megfelelő joggyakorlatot, így a jogbiztonság követelménye csorbát szenved.

Fent leírtak alapján utalni kívánok arra, hogy az Alkotmánybíróság már a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában megállapította, hogy: „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam – s elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára.”

valamint
A 11/1992. (III. 5.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „[a] jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű fogalmazását, hogy mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, s számolni tudjon a jogkövetkezményekkel. Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró más jogalanyok és állami szervek magatartását.”

II.2.2.2. Vht. 4. § hiányossága

A Vht. 4. § a következőkről rendelkezik:

(1) Ha ingóságot (követelést, jogot) vagy ingatlant bírósági és közigazgatási végrehajtás során egyaránt lefoglaltak, az eljárást bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell tovább folytatni. Ha a közigazgatási végrehajtás során már közzétették az ingóság értékesítéséről szóló hirdetményt, az eljárást az értékesítést és a befolyt vételár közigazgatási eljárásban történő felosztását és kifizetését követően kell - sikeres értékesítés esetén a tartozás kiegyenlítését követően fennmaradó összegre - bírósági végrehajtás útján folytatni.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt esetben, vagy ha a közigazgatási végrehajtást törvény rendelkezése alapján bírósági végrehajtó foganatosítja, a végrehajtás a közigazgatási végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okirat alapján folytatódik. Ha a közigazgatási végrehajtást bírósági végrehajtás útján kell folytatni, a követelés jogosultjára e törvénynek a végrehajtást kérőre vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni, a követelés jogosultját azonban a közigazgatási végrehajtásra irányadó szabályok szerinti jogok is megilletik.

(3) Az (1) bekezdésben foglalt esetben, ha a közigazgatási végrehajtás bünygyi követelés behajtására irányul, a végrehajtás során az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló törvény eltérő rendelkezéseit is alkalmazni kell.

A Vht. 4. §-a a bírósági és a közigazgatási végrehajtás összeütközését hivatott rendezni közösen foglalt vagyontárgy esetén, és amennyiben mind a két eljárás folyamatban van, abban az esetben a bírósági végrehajtás élvez elsőbbséget, azaz a közigazgatási végrehajtást az önálló bírósági végrehajtó foganatosítja tovább.

A Vht. 4. §-a szabályozza a közigazgatási végrehajtás átadását, azonban nem szabályozza azt, hogy mi a teendő abban az esetben, ha a vagyontárgy már nincs lefoglalva mind a közigazgatási, mind a bírósági végrehajtási eljárás keretében. Nem szabályozza azt, hogy az átadott ügy lefolytatása meddig tart. Álláspontom szerint ez Alaptörvény-ellenes állapotot eredményez.

A közigazgatási végrehajtás átadása a Vht. 4. §-a szerint tarthat:

- az adós haláláig, vagy jogi személy adós esetén megszűnéséig,
- a vagyontárgy sikeres értékesítéséig,
- ingatlan esetén a közigazgatási végrehajtásban a foglalás fennállásáig,
- a közigazgatási végrehajtás befejezéséig vagy
- a bírósági végrehajtás befejezéséig.

A Vht. 4. § (1) bekezdése szerint, ha ingatlant bírósági és közigazgatási végrehajtás során egyaránt lefoglaltak, az eljárást bírósági végrehajtás útján, a Vht. szerint kell tovább folytatni. A Vht. 138. § (2) bekezdése alapján az ingatlant a végrehajtó az ingatlan-nyilvántartásba történő végrehajtási jog bejegyztetésével foglalja le. Az ingatlan foglalás alól történő feloldása a végrehajtási jog ingatlan-nyilvántartásból való töröltetésével valósul meg.

Jelen esetben a NAV javára bejegyzett végrehajtási jog ingatlan-nyilvántartásból történő törlésével a Vht. 4. §-a szerinti közös vagyonfoglalás megszűnt.

Továbbá, az indítványozó 0144.V.0065/2009/70. számú Ingatlanárverési jegyzőkönyvével 2019.03.11. napján értékesítette [REDACTED] adós [REDACTED]

[REDACTED] Az árverési vevő tulajdonjogát a Körmen di Járási Hivatal 34.344/2/2019.07.08. számú bejegyző határozatával az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte.

Ily módon már nemcsak a foglalás szűnt meg, hanem már adós tulajdonát képező vagyontárgy sincsen.

A fenti tények fényében az adóvégrehajtás, mint közigazgatási végrehajtás folytatása bírósági végrehajtás keretében értelmezhetetlen.

A Vht. 4. § alapján történő ügyátadás a közös foglaláshoz kötődik. A törvénynek az a szelleme, hogy ne folyjon ugyanazon vagyontárgyra vonatkozóan két külön eljáró végrehajtási szervnél végrehajtási eljárás. A törvény értelme nem az, hogy egy egyszeri közös vagyonfoglaláson és vagyonértékesítésen túl az adótartozást az önálló bírósági végrehajtónak kellene érvényesítenie.

A Szombathelyi Törvényszék másodfokú végzésében szerepel, hogy a NAV a közös foglalással adóvégrehajtói minőségében fennálló jogosítványait nem veszíti el. Ennek fényében tehát a közös vagyonfoglalás miatt van értelme a párhuzamos végrehajtási cselekmények összevonásának, a közös vagyonfoglalás ténye nélkül nincs. Amennyiben a vagyontárgyat a NAV már nem kívánja foglalni, úgy a követelést egyéb módokon (munkabér-letiltás, bankszámla-inkasszó, stb.) adóvégrehajtói minőségében bármikor érvényesítheti az adóssal szemben. Sőt, a törvény az adótartozás végrehajtására kizárólag az adóhatóság részére rendel hatáskört, az önálló bírósági végrehajtó részére csak a Vht. 4. §-ban leírt közös vagyonfoglalás esetén.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Vht. 4. §-ának esetében a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását az Abtv. 46. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének c) pontja alapján (a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos), és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

II.2.2.3. A jogorvoslathoz való jog hiánya a NAV végrehajtási jogának törlésével kapcsolatosan

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen olyan hatósági vagy más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A NAV az adós tulajdonát képező ingatlant feloldotta a foglalás alól anélkül, hogy e körben a végrehajtó részére járó költségek rendezésre kerültek volna.
Az indítványozó jogi álláspontja szerint a foglalás feloldása jogszerűtlen.
Az általános végrehajtási gyakorlat szerint a végrehajtási jog törlésének általános feltétele, hogy a főkövetelés (jelen esetben adótartozás) minden járulékával egyetemben, beleértve az eljáró önálló bírósági végrehajtó végrehajtási költségeit is, kiegyenlítést nyert.
Továbbá, a Vht. 4. § alapján átadott végrehajtási eljárás volt folyamatban, így az indítványozó álláspontja szerint ha jogosultsága volt is, de joga nem volt a NAV-nak ahhoz, hogy töröltesse a végrehajtási jogot.

A jogszabályok azonban nem adnak lehetőséget arra, hogy a NAV végrehajtási jogának törlési kérelme ellen a Vht. 4. § alapján eljáró önálló bírósági végrehajtó jogorvoslattal éljen. Ily módon sérült az indítványozó jogorvoslathoz való joga.

II.2.2.4. A 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdésének hiányossága az elévüléssel kapcsolatban

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdése a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását idézi elő, mivel a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos.

A hiányt abban jelölöm meg, hogy az IM rendelet hivatkozott szakasza nem rendelkezik arra az esetre, amikor az adóhatóság az adókövetelés behajtása iránt folyamatban lévő, a Vht. 4. §-a szerinti végrehajtási eljárást nem a saját érdekkörében felmerülő ok miatt kéri megszüntetni.

Az elévülés az adótartozások vonatkozásában sem az adósnak, sem a végrehajtást kérőnek, sem az eljáró végrehajtónak fel nem róható, kizárólag a jogalkotó akaratának, illetve az időmúlásnak mint objektív tényezőből fakadó jogi ténynek köszönhető. Más végrehajtási eljárásokkal szemben, az adóvégrehajtás során az elévülés tényét az adóhatóság hivatalból köteles figyelembe venni. Az elévülés meghatározott idő elteltével a megtett végrehajtási cselekményektől függetlenül bekövetkezik.

Jelen esetben az adóssal szemben több rendbeli végrehajtási eljárás folyt és folyik, köztük pénzügyintézet által kezdeményezett, jelzálogjoggal biztosított kölcsöntartozáson alapuló végrehajtási eljárás is. Ebben a konkrét esetben és több más esetben is a jelzálogjoggal biztosított tartozás megtérülésén kívül más végrehajtást kérő – köztük a NAV – követelésének megtérülésére nincs valós esély.

A Vht. 4. §-a szerinti ügyátadást követően a végrehajtói iroda végrehajtási cselekményeket foganatosított, amelynek költségei a végrehajtói irodán maradnak, mivel az adótartozásra vonatkozó végrehajtási eljárás elévülés miatt megszüntetésre került, és a 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdése nem teszi lehetővé a költségek felszámítását. Ez sérti az indítványozónak a Alaptörvényben biztosított tulajdonhoz való jogát, ugyanis egyrésztől a végrehajtható okirat átadásával anyagi felelősséggel járó (Vht. 217/B. §) eljárási kötelezettsége keletkezik a végrehajtási eljárás foganatosítására, másrészt az IM rendelet felhatalmazó rendelkezésének hiányában munkadíjának és igazolt költségeinek megtérítésére igényt nem tarthat.

A 35/2015. (XI.10.) IM rendelet alapján a végrehajtási eljárás kezdetén a NAV végrehajtási előleget nem köteles fizetni, így az indítványozónak a foganatosított cselekményeiért egyetlen forint díjazás sem került megfizetésre, sőt, a költségeket saját magának kellett állnia.

Alláspontom szerint a jogalkotó mulasztásban megnyilvánuló Alaptörvény-ellenességet valósít meg (Abtv. 46. § (2) bekezdés c) pontja), amikor a Vht. 4 §-a kötelezően ellátandó feladatokat telepített az indítványozóra, azonban ennek díjazásáról bizonyos esetkörben, mely a jogalkotó akaratából és az idő múlásából fakad (elévülés) nem rendelkezett.

Az alkotmányjogi panasszal támadott jogesetet szeretném összevetni azzal az esettel, amikor a polgári jog hatálya alá eső végrehajtás alá vont követelés elévülése következik be (nem adótartozás). Amennyiben a végrehajtást kérő a végrehajtási eljárás, mint nemperes eljárás során a végrehajtó felhívására az elévülés tényét nem ismeri el, abban az esetben a végrehajtás megszüntetése iránt az adós polgári pert indíthat a Pp. 526-537. §§-ai szerint.

A Pp. 535. § (1) bekezdése: „A bíróság a keresetlevelet – annak az alperes részére történő kézbesítésével egyidejűleg – azzal küldi meg az ügyben eljáró végrehajtónak, hogy nyilatkozzon az általa lefolytatott eljárási cselekményéről és az eljárásban felmerült költségeiről, díjáról, valamint az azokat megalapozó körülményekről. A végrehajtót a tárgyalás határnapjáról értesíteni kell.”

A Pp. 537. § a következőkről rendelkezik {Döntés a végrehajtási költségekről}: „Ha a végrehajtó a nyilatkozatát a perben előterjesztette, a bíróság végrehajtást megszüntető ítéletében a végrehajtási költségek összegéről és megtérítéséről is dönt. A bíróság ítélete ellen a végrehajtási költségek tekintetében a végrehajtó is fellebbezhet.”

A gyakorlatban a Pp. vonatkozó rendelkezései azt jelentik, hogy amennyiben a végrehajtást kérő követelése elévült, és a tartozás megfizetésére bírósági döntés eredményeként nem köteles az adós, abban az esetben az eljáró perbíróságnak bejelentett végrehajtási költségek összegéről a bíróság ítélettel határoz. A végrehajtási költségek megtérítése nem marad figyelmen kívül.

A hivatkozásomat szeretném kiegészíteni azzal a ténnyel, hogy a régi Pp. a végrehajtási költségek megtérítéséről azonosan rendelkezik:

régi Pp. 370/A. §

„(5) A bíróság a keresetlevelet azzal küldi meg az ügyben eljáró végrehajtónak, hogy nyilatkozzon az eljárással kapcsolatban felmerült költségeiről, díjáról, valamint az azokat megalapozó körülményekről és az általa lefolytatott eljárási cselekményéről. A végrehajtót a tárgyalás napjáról értesíteni kell.

(6) Ha a végrehajtó az (5) bekezdés szerinti nyilatkozatot a perben előterjesztette, a bíróságnak a végrehajtást megszüntető határozatában a végrehajtási költségek viseléséről is döntenie kell. A bíróság határozata ellen a végrehajtási költségek tekintetében a végrehajtó is fellebbezhet.”

A magánjogi és a közjogi tartozások behajtására irányuló végrehajtási eljárások között elévülés esetén nem lehet ilyen koncepciózus különbség a végrehajtási költségek érvényesíthetősége körében.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a 35/2015. (XI. 10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdésének esetében a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását az Abtv. 46. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének c) pontja alapján (a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos), és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

II.2.2.5. A tisztességes bírósági és hatósági eljáráshoz való jog sérelme azáltal, hogy a bíróság törvényi felhatalmazás hiányában, hatáskör hiányában kötelezte az indítványozót az eljárás folytatására

Az indítványozó a 0144.V.1711/2010/59. számú végrehajtási jegyzőkönyvével a végrehajtási eljárás szünetelését állapította meg arra tekintettel, hogy a közös vagyonfoglalás ténye nem áll fenn. A

végrehajtási jegyzőkönyvet egyetlen érdekelt fél sem támadta meg végrehajtási kifogással, így a végrehajtási eljárás a mai napon is szünetel. A végrehajtási eljárás ügyviteli befejezése megtörtént.

A NAV-ot mint a követelés jogosultját azonban a közigazgatási végrehajtásra irányadó szabályok szerinti jogok is megilletik a Vht. 4. § (2) bekezdése alapján még abban az esetben is, ha az ügy átadásra került az önálló bírósági végrehajtóhoz.

A NAV jelen esetben a követelést adóvégrehajtói minőségében bármikor érvényesítheti az adóssal szemben, hiszen ezzel a hatáskörrel ruházza fel a törvény. Sőt, a törvény adótartozás és annak járulékos költségeinek behajtására csak és kizárólag az adóhatóság számára rendel hatáskört (a közös vagyonfoglalás miatti átadás csak kivétel).

Közös vagyonfoglalás nélkül az indítványozónak nincs hatásköre az adótartozás végrehajtására.

2017. évi CLIII. törvény az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról (Avt.) 1. § (1) bekezdés:

„E törvényt kell alkalmazni az állami adó- és vámhatóság, valamint az önkormányzati adóhatóság (a továbbiakban együtt: adóhatóság) által megállapított, nyilvántartott, törvényen vagy önkormányzati rendeleten alapuló fizetési kötelezettségek végrehajtása során.”

A jelen esetbeli végrehajtás korábbi szakaszaiban hatályban lévő, Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 4. § (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdése is hasonlóan rendelkezett:

„4. § (1) E törvény hatálya kiterjed

c) az e befizetésekkel és költségvetési támogatásokkal kapcsolatos eljárásra, ha annak megállapítása, beszedése, végrehajtása, visszatérítése, kiutalása vagy ellenőrzése az adóhatóság hatáskörébe tartozik (az a)-c) pont szerinti tevékenység a továbbiakban együtt: adózás).

(2) A végrehajtás és az ezzel összefüggő nyilvántartás tekintetében e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni azokra a köztartozásokra, továbbá igazgatási és bírósági szolgáltatás díjaira, amelyekre törvény az adók módjára való behajtást rendeli el (adók módjára behajtandó köztartozás).”

Ebből következően a NAV folytatás iránti kérelme, illetve a Szombathelyi Törvényszék végzésének indokolásában az eljárás folytatásra irányuló megjegyzése a Vht. 4. §-ába és a fentebb hivatkozott jogszabályhelyekbe ütközik, ezért jogellenes.

Alaptörvény XXIV. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.” - a tisztességes hatósági eljáráshoz való joga sérült az indítványozónak, amikor a NAV, mint hatóság az eljárás folytatását kérte.

A Szombathelyi Törvényszék jogerős végzése az Alaptörvény szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sérti, amikor törvényi felhatalmazás hiányában, hatáskör hiányában kötelezte az indítványozót az eljárás folytatására.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme abban is megmutatkozik, hogy a Szombathelyi Törvényszék úgy utasította az eljárás folytatásra a végrehajtót, hogy egyik érdekelt fél sem támadta meg a végrehajtási eljárás szünetelését megállapító jegyzőkönyvet.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú bírói döntésének Alaptörvény-ellenességét a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmében, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

III. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

III.1. Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az indítványozó nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírósági döntés végrehajtásának felfüggesztését nem kérte a bíróságon.

III.2. Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el

Az indítványozó jelen ügyben jogi képviselője útján jár el, jelen beadványunkhoz csatoljuk az ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát.

III.3. Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az indítványozó nyilatkozik, hogy nem járul hozzá a személyes adatainak nyilvánosságra hozásához, közzétételéhez.

III.4. Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

Jelen beadványunk mellékleteként az alábbi dokumentumokat nyújtjuk be a Tisztelt Alkotmánybíróság részére:

- Körmendi Járásbíróság Végrehajtói Iroda 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. (I. fokú döntés)
- Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. (II. fokú döntés)
- ügyvédi meghatalmazás
- végrehajtói kinevezés (XX-ISZFO/3204/9/2011.)
- Magyar Bírósági Végrehajtói Kar állandó helyettesi kinevezés (TNY.623/2017/4.)
- Végrehajtási kifogás (2019.04.02.)
- Beterjesztés (2019.04.07.)
- Fellebbezés (2019.09.12.)
- Észrevétel (2019.09.27.)
- Ingatlan árverési jegyzőkönyv (2019.03.11.)
- Ingatlan-nyilvántartási határozat (2019.08.12.)

Szombathely, 2020. február 14.

Tisztelettel:

